

Proloog

Duncannon Castle, county Wicklow, Ierland

29 november 1994

Uren nadat lady Imogen Tuar haar dochter had begraven, schuurde de oostenwind ruw langs de kasteelmuren. Ze zat met gebogen schouders aan de eeuwenoude keukentafel en staarde leeg voor zich uit, terwijl ergens in de vallei de bliksem insloeg. De Assam-thee die iemand voor haar had gezet was koud geworden. Sinds het ongeluk waren veel mensen in- en uitgelopen. Ze brachten warme maaltijden en klopten de zetelkussens op. Iemand sprak over 'Gods wil' en een ander had de openhaard aangestoken. Het metalen spit dat erboven hing glom in het oranje licht van het vuur. Vroeger had de kok het frame gebruikt om patrijzen te roosteren, waarna de geur van jeneverbessen en brandend appelhout nog dagen in de omliggende kamers hing. De herinneringen aan deze knusse winteravonden, toen haar dochter nog een klein meisje was, voelden nu als zout in een open wond. Alles was veranderd en niets zou ooit weer goed zijn.

Buiten sloeg de regen steeds harder tegen het enkelglas van het keukenraam en ze registreerde niet hoe de luiken kapotsplinterden tegen de buitenmuur. De kille herfsttocht drong door de vele kieren in de oude kasteelmuur en de haartjes op Imogens blote onderarmen sprongen overeind. Ze staarde ongelovig naar haar vingers. Een paar dagen eerder hadden die nog de rode krullen van haar dochter opgestoken. Ze had haar jurk dichtgeritst en teder een wimper van haar wang geveegd voordat ze naar de verjaardag van Seans zus vertrok. Een vrouw die Imogen nog stijver vond dan de hemdboorden die haar vader had gedragen. Haar geest tolde en tolde. Ze verweet Sean dat hij nog leefde. Waarom was hij niet dood in plaats van Aine? Het was

immers zijn schuld. Als haar schoonzoon niet had aangedrongen om in de oldtimer te rijden, dan had ze het ongeluk misschien overleefd. En als zijn zus, die Grace, haar verjaardag niet had gevierd dan was zij haar enige kind niet kwijt. Als...

Er werd op de deur geklopt en zonder een antwoord af te wachten, stapte een vrouw vanuit de grote hal de keuken in. Ze droeg een lange, zwarte mantel en ze had haar haren onder een *flatcap* gestopt. Imogen keek op en hield kort haar adem in.

‘Je bent niet welkom, Siobhán,’ zei ze en wees naar de deur. Ze probeerde ferm te klinken, maar haar stem trilde. Bij een eerste aanblik zou niemand zeggen dat zij slechts minuten na elkaar ter wereld waren gekomen. Daar waar Imogen op de zachtaardige lord Edward Tuar leek, met zijn asblonde haar en groenblauwe ogen, had Siobhán de zwarte blik van hun moeder. Maar als je goed keek, zag je de overeenkomsten. Ze hadden dezelfde hoge jukbeenderen en de intelligente twinkeling in hun ogen die je op elk portret van een Tuar-vrouw terugzag.

‘Het was een mooie dienst. Erin hield zich groot.’

Imogen knikte afwezig en dacht aan haar kleindochter. Ze had op de achterbank gezeten op het moment dat Sean de controle over het stuur verloor en tegen de oude lariks reed. Ze hadden het kind uit de Shamrock moeten knippen. De auto had op een ingedeukt bierblikje geleken en het was een wonder dat ze nog leefde.

Siobhán wierp haar doorweekte mantel over een stoel en veegde langs haar neus met de mouw van haar wollen trui. Haar uiterlijk was niet verzorgd zoals dat van Imogen. Ze droeg geen nagellak of een zachte stof die soepel om haar lichaam viel. Men grapte vroeger al dat de oudste meer op de dochter van een turfspitter leek dan op de zestiende barones van Tuar. Siobhán ging zitten en nam haar pet af. Er was veel dat ze wilde zeggen, maar de warme woorden van hoop bleven steken in haar keel.

‘Waar is de Brennon?’

‘Weg,’ zei Imogen zonder te knippen. ‘Het lag nog in de Shamrock toen die uitbrandde. Dat duivelse boek is nu slechts een hoop as.’

Siobhán trok wit weg. Ze sloot kort haar ogen en balde haar handen tot vuisten. ‘De Brennon is echt weg?’

‘Ja. En mijn dochter ook.’

Imogen zakte opnieuw weg in een waas van verdriet. Siobhán boog naar voren en reikte naar de hand van haar zus, maar zij trok zich weg. De keuken werd te klein voor hun verdriet. Geen van beiden sprak, maar hun stilte klonk luid.

‘Heb je al nagedacht over wat je met Erin wil doen?’ vroeg Siobhán na een tijdje. Ze rook naar tabak en wol, een geur waar Imogen maar niet aan kon wennen. Ze staarde naar haar verwrongen reflectie in het theekopje en knikte.

‘Ze blijft hier, bij mij.’

‘Je kunt haar niet helpen, Imogen. Dat weet je.’

‘Deze keer zal het anders zijn.’

‘Ha!’ Siobhán lachte schamper en leunde naar achter. ‘Je kent onze geschiedenis, je weet wat er onder onze voeten ligt. Er is geen ontsnappen aan. Aine wist...’

‘Waag het niet haar naam te zeggen,’ snauwde Imogen. Ze kwam zo rap overeind dat de stoel op de stenen vloer viel. Ze leunde naar voren en wees met een trillende vinger naar haar zus. ‘Jarenlang hoor ik niets van je en nu kom je mij de les lezen? Uren na mijn dochters begrafenis. Hoe durf je?’

Siobhán reikte ongezien in haar broekzak en haalde er een envelop uit.

‘Ik heb Aine beloofd om voor het kind te zorgen. Ik kom haar ophalen.’

Nu was het Imogens beurt om te lachen.

‘Je bent gek geworden.’

‘Misschien, maar ik verzeker je dat ik momenteel verdomde helder ben. Ik zal haar alles leren wat ik weet. Wanneer het zover is, zal ze voorbereid zijn. Dit is wat Aine wilde.’

‘Je liegt. Erin is alles wat ik nog van mijn dochter heb en zij zou dat nooit van mij afpakken. Nooit.’

‘Dit gaat niet om jou, maar om Erin.’

‘En wat weet jij überhaupt van familie?’ beet Imogen haar toe. Ze draaide zich om naar de keuken en greep met beide handen de rand van het aanrecht vast. ‘Dit is allemaal jouw schuld. Als jij jouw verantwoordelijkheid had genomen was dit nooit gebeurd. Je hebt ons allemaal in de steek gelaten. En voor wat?’

Siobhán keek weg en omklemde de envelop zo ferm dat het papier

kreukelde. Even leek het alsof ze iets wilde zeggen, maar ze hield haar smalle lippen stijf op elkaar gedrukt en stopte de envelop terug in haar broekzak. Imogen leunde met gesloten ogen tegen het aanrecht en omsloot de *triskele*, het symbool van de drie-eenheid, dat haar dochter als een talisman om haar nek had gedragen.

‘Erin is de nieuwe lady Tuar van Duncannon Castle. Dit is haar thuis,’ zei Imogen na een tijdje. Haar stem trilde.

‘Ik weet dat dit moeilijk is, maar de verbintenis zal met de jaren sterker worden. Erin verdient te weten wie ze is. Zelfs jij moet dat toch begrijpen?’

Imogen draaide zich langzaam om en stak een lange wijsvinger naar haar uit. ‘Luister goed naar me, Siobhán. Jullie krijgen haar niet. Jij niet, en Zij evenmin. Hoor je me? Ze blijft hier! Bij mij!’

Siobhán schudde haar hoofd. ‘Je maakt een grote fout.’

‘Ik zal ervoor zorgen dat Erin een normaal leven krijgt, het leven dat Aine had moeten hebben. Al is dat het laatste wat ik doe.’

De vrouwen keken elkaar een ogenblik roerloos aan, toen pakte Siobhán haar mantel van de stoel en liep naar de deur. Ze keek nog één keer de keuken rond en greep toen naar de klink. ‘Het maakt niet uit wat je probeert, kleine zus,’ reageerde Siobhán gelaten voordat ze de deur dichttrok. ‘Zij zal haar vinden.’

DEEL I IMBOLG

1 februari – 1 mei 2014
Het seizoen van wedergeboorte

*Imbolg is een tijd van wedergeboorte. De aarde bevrijdt haarzelf
langzaam van de kou. Het eerste veulen wordt geboren in het veld en
de bladeren van de hazelaar kleuren het zachtste geelgroen. Brighid
opent Haar mantel en Zij biedt ons bescherming. De sleutelbloemen,
narcissen, paardenbloemen en boterbloemen komen langzaam op.
De lente is aangebroken.*

Lebor Branán trí Morrignae

Het verhaal van de Morrigan

Hoe vertel ik mijn verhaal aan een sterveling? Ik ben eeuwig en mijn leven strekt zich uit als de wortels van een oude eik die tot in de krochten van jouw aarde reiken. Infiniteit is een cirkel. Ze kent geen begin of eind en ze is te veel om te bevatten voor iemand zoals jij. Laat me daarom vertellen over het moment dat wij hier arriveerden en ons verhaal, dat van jou en mij, begon.

Ooit daalde mijn stam, de Tuatha Dé Danann, af naar deze kusten en sindsdien zijn wij verbonden met de grond die jij Ierland noemt. De herinneringen zijn diffuus, maar toen wij voor het eerst arriveerden, werd dit land bevolkt door oude, demonische rassen. Zij putten uit Chaos, een kracht die louter aan de Moeder toebehoort en zij negeerden Haar oude wetten. De Moeder is onze bron en wij ontleen onze kracht aan Haar energie. Zij is de grond onder onze voeten en de wind in ons haar. Zij is al het leven. Zij is Moeder Aarde.

Magie is een verantwoordelijkheid, klein mens, en het dwingt de gebruiker tot balans. Iets wat deze onwezens waren vergeten. In het begin trachtten wij met hen samen te leven, maar je kunt niet twee stieren in een veld plaatsen en verwachten dat het gras heel blijft. De wens voor vrede bleek naïef en onder leiding van onze koning Nuada trokken wij ten strijde op de heuvels van Mayo. Had je het maar gezien. De aarde schudde toen wij tijdens de eerste slag van Magh Tuireadh onze zwaarden kruisten. Mijn zusters en ik vochten als Furiën. Ik weet niet meer hoelang ijzer op ijzer insloeg, terwijl de Moeder hilde en Haar tranen als regen op ons neerdaalden. Het konden dagen zijn. Misschien zelfs weken. Op een bepaald moment kreeg onze stam de overhand en de onwezens trokken zich als gewonde dieren terug naar de oever van de rivier de Cong. Wij

hadden gewonnen, maar de prijs bleek hoog. Een van de gevallen was Ernmas, mijn moeder. Ik weet dat ik zei dat wij eeuwig zijn, maar de waarheid is dat ook Goden kunnen sterven. Het gebeurt zelden en geschiedt enkel door de hand van een andere God of door magie. Ja, die onwezens vermoordden mijn moeder en sindsdien weet ik wat haat is.

In de periode die volgde hoopte mijn stam op vrede, maar je moet weten dat ik, de Morrigan van de Tuatha Dé Danann, soms visioenen krijg. Ik kan zien wat was, wat is en wat zal zijn. Ik voorspelde een nieuwe oorlog en niet lang daarna trokken wij ten strijde op een grasvlakte bij Lough Arrow. Toen het gevecht aanving, omcirkelden mijn zusters en ik onze ogen met houtskool. Macha besteeg haar witte merrie en Badb sleep haar zwaard zo scherp dat het rots kon splijten. Ik nam mijn ravenvorm aan en vloog krijsend over de veldslag.

'Kings arise to the battle!'

De tweede slag van Magh Tuireadh was een bloedbad. Het spoot uit afgrijselijke wonden en afgehakte ledematen zakten diep weg in de modder. De strijd duurde voort en onze verliezen waren groot. Onze koning Nuada verloor zijn hoofd en stierf. Mijn zuster Macha ook. Ik raakte buiten mezelf van razernij en plantte doodsangsten in de harten van mijn vijanden. In de naam van Macha blies ik een magische mist over de vlakte en onze strijders kregen de bovenhand. De linies van de vijand braken en na de dood van hun leider Eenoog Balor triomfeerde mijn stam. Ierland was vrij. Wij hadden eindelijk een thuis.

En de aarde draait vlot tijdens voorspoed, klein mens. Maanden werden jaren die onopgemerkt overgingen in decennia, maar op een dag waren jullie er opeens. Mensen. De Milesians, de zonen van Mil, arriveerden per boot vanaf het land dat jij Spanje noemt. Ze brachten gedichten, specerijen en verhalen over vruchtbare grond waar sinaasappels en olijfbomen op groeiden. Samen aten we deze vreemde vruchten en terwijl zij daar zaten, dicht tegen elkaar geperst bij het kampvuur, zag ik voor het eerst hoe bijzonder jullie zijn. Zo prachtig breekbaar. Zo klein en broos. Jullie spijs smaakt zoet door honger en elke omhelzing geschiedt met duizend armen, omdat het zomaar de laatste kan zijn. Elke daad, elke keuze doet ertoe omdat jullie stervende zijn. Misschien dat jij mij afgunst verwijt, maar dat is

een menselijke emotie. Nee, klein skelet. De wolf voelt niets wanneer de eendagsvlieg voorbijvliegt. Medelijden, wellicht.

Die eerste avond stond Amergin, een van de zonen van Mil, op uit de cirkel. Hij zong een lied en verbond zich daarmee met deze kust en het zand onder zijn voeten. Hij claimde het land met zijn stem die zo zuiver was dat het zelfs mijn zuster Badb ontroerde.

‘Am gaeth i m-muir, am tond trethan, am fuaim mara.’

‘Ik ben de wind op de zee, de brekende golf en het geluid van de oceaan.’

Ik luisterde geboeid naar de zachte klanken. Het vuur danste over zijn gezicht en ik keek naar zijn handen die bedekt waren met eelt en krassen. Zijn bruine haar viel sluik langs zijn ogen, die dezelfde kleur hadden als de olijfvruchten die hij had meegebracht. Ik kon zijn zwakke, menselijke hartslag voelen in mijn handpalm. Ik hield zijn levenskoord, een draad die jullie ziel met het lichaam verbindt, tussen mijn vingers en speelde ermee. Als godin van de Dood had ik die in een oogwenk kunnen breken, maar dat deed ik niet. Ik omsloot zijn levensdraad met mijn vingers en genoot van zijn menselijke kwetsbaarheid. Over het kampvuur kruisten onze blikken en later nam ik hem mee naar de oever van Lough Arrow. Zijn hart versnelde toen ik het gewaad van mijn schouders liet glijden en het maanlicht mijn vele lijnen bescheen. Ik moest voorzichtig zijn. Net als woede leidt lust tot dwaasheid en ik wilde hem geen pijn doen. Ik krulde mijn lange benen om hem heen en smolt met hem samen. We lagen verstrengeld tussen de rietkragen tot de zon langzaam over de heuvel trok. Amergin liet mij daar achter met een belofte van vrede en met de genestelde vrucht van zijn schoot. Ik voelde het kleine leven lang voordat het een hartslag had. Haar energie was sterk en ze groeide even snel als het ongemak tussen onze stammen. Er kwamen steeds meer boten en het land bleek al snel te klein. De Tuatha Dé Danann schonk de bovenkant van Ierland aan de mensen en wij trokken ons terug onder de grond. Ja, klein schepsel; parallel aan jouw realiteit bestaat nog een wereld. In jullie mythologieën wordt het beschreven als de Andere Wereld. Het is een rijk van schoonheid en overvloed. Wij verbonden onze twee werelden via *sidhe’s*; poorten tussen jouw land en de Andere Wereld, mijn nieuwe thuis. Vanuit de *sidhe’s* hielden wij de mensheid waar nodig. Mijn poort ligt in Oweynagat, een

rotsenclave, diep onder de grond en het was hier waar mijn dochter geboren werd. Zij kwam ter wereld tijdens een donkere maan en vulde mijn hart met licht. Mijn liefde scheen zo fel dat ik kortstondig verblind was en pas toen ik haar in mijn armen hield en haar zwarte ogen dapper naar me opkeken, zag ik wat zij werkelijk was.

Een mens.

*Hoop bloeit enkel in een hart dat moedig genoeg
is om te breken.*

Oude Wet

April 2014

Twintig jaar na de dood van Aine Eilís Tuar

Negentien dagen voordat iemand in haar kasteel zou sterven, klom Erin uit haar badkamerraam en stapte ze het dak op. Ze hield zich vast aan het gammele kozijn en probeerde niet over de rand te turen. Het was nog vroeg en het landgoed was bedekt met een witte nevel. De dauw die op het gras plakte, glinsterde als sneeuw kristallen in het zwakke ochtendlicht en gaf haar een vals gevoel van rust. Geconcentreerd bewoog Erin haar tong langs haar tanden en raakte het beugeldraadje dat haar van nature scheve gebit in positie hield. Ze waardeerde het draadje en had meer dan eens gehoopt dat er voor alle problemen een dergelijke simpele, maar effectieve oplossing was.

Zoals voor verstopte dakgoten.

‘Pssst! Ga weg!’

Erin wapperde met één arm naar de twee pauwen die vredig tegen elkaar aan zaten. Nana was erg op ze gesteld. De pauw stond op het familiewapen van Duncannon en volgens haar was het houden van hoendervogels een eeuwenlange Tuar-traditie die Erin met tegenzin voortzette. Ze ruïneerden haar bloembedden, vielen gasten aan en ze sliepen sinds kort op de dakgoot, waardoor deze nu verstopt was. Het jonge stel uit Parijs had na een korte regenbui geklaagd over het water dat via de kieren hun kamer in sijpelde en voor vanavond was er storm voorspeld. Erin kon zich geen slechte reviews veroorloven, dus schuifelde ze met ingehouden adem langs de rand.

‘Hoepel op!’ siste ze zachtjes. De Franzosen hielden ’s nachts het

slaapkamerraam open en zij hoefden niet te weten dat de kasteelvrouw van Duncannon Castle bij zonsopkomst het dak op moest om pauwenschijt uit de goot te vissen. Ze spiekte over de reling en rilde. Als ze nu uitgleed, zou ze in het beste geval in een rolstoel belanden. Net als haar vader.

Ze trok de muts verder over haar donkerrode haren en zette nog een stap vooruit, maar de vogels merkten haar niet op. Het vrouwtje zat tegen de pauwhaan aangedrukt die zijn kop tussen zijn kleurrijke veren had gestoken.

‘Dit is gekkenwerk,’ fluisterde Erin hardop toen ze een losse dakpan oppakte. Met een logge beweging wierp ze het grijze aardewerk naar de vogels en de beesten sprongen luid krijsend van het dak. Erin keek tevreden toe hoe ze onhandig op het grind landden en met een schril ‘ihoe ihoe’ weg sprintten.

‘Dat zal jullie leren,’ mompelde ze en ze keek in de richting van het bos dat grensde aan haar land. De ochtendmist was iets opgetrokken. De puntjes van de dennen staken door de witte gloed en leken op de miniatuurboompjes die haar moeder vroeger in de kerststal had geplaatst. Erin luisterde naar het lentegezing van een roodborstje en zuchtte diep. Zou ze vandaag eindelijk een reactie van Starlight Pictures krijgen? Ze kneep haar donkere ogen tot spleetjes en tuurde naar de rode brievenbus naast de poort. Ze wachtte al weken op bericht van de filmmaatschappij, maar ze had nog altijd niets gehoord en ze sliep er slecht van. Misschien kon ze na haar werk nog één keer bellen, gewoon om te vragen of er al nieuws was. Ze trok haar blik los van de brievenbus en hurkte voorzichtig neer bij de verstopte goot. Met haar linkerhand greep Erin de glibberige dakrand vast en met rechts schepte ze veren, bladeren en natte uitwerpselen uit de goot die vervolgens als bruine hagelstenen naar beneden vielen. De pijp bleek los te zitten en ze probeerde de verroeste schroef met haar vingers terug te draaien. Ondanks de knisperende ochtendkou vormden zich kleine zweetdruppeltjes op haar bovenlip.

‘Muffin!?’ Erins verkrampte benen schoten onder haar uit en ze kon zich nog maar net aan de dakrand vastpakken. Een adrenalinestoot joeg door haar lijf en haar hart ging zo fel tekeer, dat ze het in haar oren kon horen kloppen. ‘Wat doe je daar in hemelsnaam?’ Patrick stond beneden op de binnenplaats en tuurde omhoog. Hij keek bezorgd.

‘Verstopte dakgoot,’ hijgde Erin en ze hoopte maar dat hij haar kon verstaan.

‘Ik versta je niet! Wacht! Ik kom naar boven!’ riep hij terug. Ze hoorde de zijdeur van Duncannon dichtslaan en niet veel later verscheen zijn blonde hoofd door het dakraam. Ze hadden elkaar vier jaar geleden ontmoet, nadat ze de oude Jachthut op *Daft* te huur had gezet. Patrick zocht een rustige plek om aan zijn proefschrift te werken en Erin zocht extra inkomsten. Na een tijdje kreeg ze een zwak voor de slimme, slungelige man die op haar landgoed woonde. Patrick had een kalmerende uitwerking op haar. Hij hield van regelmaat en zijn voorspelbaarheid bood haar rust te midden van een chaotisch bestaan. Patrick had altijd iets nieuws te vertellen, een willekeurig feitje of een grappige anekdote die haar aan het lachen maakte. Hij was geduldig, rook naar wasverzachter en had lange vingers die urenlang aan zijn microscoop konden frunniken. Het was Patrick die haar eraan herinnerde dat het fijn was om iemand te hebben. Dat het beter was om niet alleen te zijn.

‘Pak mijn hand, Muffin,’ zei hij en stak zijn arm naar haar uit, maar Erin schudde haar hoofd en blies een losgeraakte pluk haar uit haar bleke gezicht.

‘Geef me een kruiskop.’

‘Dit is totaal onverantwoord!’ riep Patrick luid, waarna Erin gebaarde dat hij stil moest zijn. Dadelijk werden de gasten wakker.

‘Eerst de kruiskop.’

Hij verdween uit het raam en ze kon horen hoe hij in haar gereedschapskist rommelde. ‘Hier,’ zei hij en stak een platte schroevendraaier naar haar uit.

Ze zuchtte, maar greep toch het gele handvat beet. ‘Een kruiskopschroevendraaier is die met een kruis, Patrick,’ mopperde ze zo zacht dat hij haar niet kon horen. Puffend draaide ze de schroef vast en schuifelde terug naar het dakraam.

‘*For Pete’s sake*, Erin! Wat deed je op het dak?’ vroeg Patrick verhit toen ze weer veilig op de krakende badkamervloer stond. De badkamers van de gasten waren betegeld om lekkages te voorkomen, maar die van haar had nog de originele planken die uit het hout van een esdoorn waren gezaagd. Ze draaide snel aan de vergulde kraan van de douche en trapte haar schoenen uit. De badkamer hing vol met

ingelijste tekeningen van bloemen die ze als kind had gemaakt. Het glas voor de hyacint besloeg en de paarsblauwe bloemetjes verdwenen langzaam achter de condens. Ze miste het gewicht van een potlood tussen haar vingers, maar sinds haar late tienerjaren had ze geen tijd meer gehad om te tekenen.

‘De goot was verstopt,’ legde Erin uit en ze trok haar vieze werkbroek omlaag. ‘En het gaat vanavond stormen.’

‘Je kunt niet alles zelf doen. Dat wéét je.’

‘En jij weet dat ik me geen hulp kan veroorloven,’ reageerde Erin, terwijl ze gehaast haar T-shirt uittrok. Over drie kwartier moest ze op haar werk zijn en ze kon niet weer te laat komen. Patrick haalde zuchtend een hand door zijn haar en plaatste een rieten picknickmand op de wc.

‘Ik wilde je verrassen met een ontbijt op bed.’

Hij trok de roodgeruite doek eraf. Er kwamen een thermoskan, zelfgebakken scones, dikke room en een bakje met aardbeien tevoorschijn. Erin keek weg.

‘Dat is ontzettend lief, maar...’

‘Je hebt geen tijd,’ vulde hij voor haar in.

Ze knikte en staarde woordeloos naar haar tenen. Er zaten nog rode nagellakresten van de kerst op. Ze hield van Patrick en ze wilde hem niet teleurstellen, maar soms voelde het alsof hij haar niet begreep. Niet écht. Hij had haar zorgen altijd weggeredeneerd, iets wat Erin in het begin als bemoedigend had ervaren, maar waarvan ze zich steeds vaker afvroeg of het onbegrip was.

Patrick kwam dichterbij staan en tilde voorzichtig haar kin op.

‘Wist je dat scones naar de *‘stone of Scone’* zijn vernoemd? Deze steen werd gebruikt bij de kroning van de Schotse koningen, tot de Britten het tegen het einde van de dertiende eeuw van hen afpakten,’ zei hij en duwde met zijn wijsvinger tegen zijn neusbrug, waar tot voor kort zijn bril had gezeten. ‘Ik bewaar de scones gewoon voor het dessert vanavond en hopelijk zijn ze tegen die tijd geen uitgedroogde *stones*,’ grinnikte hij en plaatste zijn handen op haar naakte schouders. Zijn duimen wreven over haar sproeterige huid en de aanraking gaf haar kippenvel. ‘En wat dacht je van een *Big Bang Theory*-marathon? Jij ik, Sheldon en de hoekbank,’ vervolgde Patrick en stapte nog dichterbij.

‘Het is vrijdag,’ herhaalde Erin voor de zoveelste keer op een vrijdag.

‘O ja, stoofpotavond.’ Zijn handen gleden van haar schouders. ‘Morgen dan.’

‘Ja, morgen,’ bevestigde Erin en drukte een vlugge kus op zijn mondhoek. Ze moest opschieten. Ze trok haar sokken uit en toen ze de sluiting van haar beha losmaakte, dekte Patrick de mand weer af en draaide hij zich om. Rillend stapte ze onder het lauwe water en nog voordat Erin hem kon vragen of hij haar een nieuwe fles shampoo kon aangeven, was hij al de badkamer uit gelopen.